

LBRIS

We know

books

STAȚIA

PĂMÂNT 12

Apocalipse de lux

**COLECTIA
SENIORII IMAGINAȚIEI**
serie nouă

ANTOLOGII SF

editura
eagle

CUPRINS

Cuvânt-înainte	5
De împrumut - Cezarina Anghilac	9
Din ceața nordului - Roxana Brînceanu	35
Printre blocuri. Sau, mai bine, pe deasupra lor - Eugen Cadaru	59
Arca lui Nuh - Sebastian A. Corn	77
cinemAI - Dan Doboș	115
Ultimul dans, în amurg - Cătălina Fometici	135
Ground Control to Baby Tom - Alexandru Maniu	163
Păianjenul deșertului - Adrian Mihălțianu	183
Reuniune de familie - Ciprian Mitoceanu	207
Mina de petrol - Dan Panaet	235
Entomologus - Florin Stanciu	259
Războiul lumilor - Andi Valachi	277

DE ÎMPRUMUT

Cezarina Anghilac

1

Am o inimă de împrumut.

Pentru ei, asta înseamnă că simt mai puțin decât cei care au avut norocul să-și poată păstra în piept inima cu care s-au născut. Sau că ceea ce simt acum nu este autentic, fiindcă durerea mea se răsfrânge, metaforic vorbind, asupra unui organ care, de fapt, nu-mi aparține în mod natural.

Alertată de curentul ușor de aer de pe ceafă, Liana apăsă butonul de minimizare a editorului de texte. Delicat ca întotdeauna, Vanesh se apropiase de birou, își lipise palmele de spătarul scaunului ei și se aplecase să îi sărute creștetul capului.

– Altă poezie?

Liana își lipi obrazul de brațul lui, lăsându-l să vadă cealaltă fereastră deschisă pe ecranul tabletei. Inspiră adânc. Mânele tunicii lui cadrilate emanau un vag miros de ulei și metal coclit.

– Doar cuvinte care nu se leagă între ele. Ce face Pya, a adormit?

Pe jumătatea neagră a ecranului, Liana văzu reflexia ciufulită, dar zâmbitoare a bărbatului. Lipsite de culoare și de toate detaliile dure pe care lumina le scotea mereu la iveală, trăsăturile lui păreau străine, impersonale.

– Doar după ce m-a pus să-i promit, de vreo zece ori, că sigur, sigur mâine mergem la mare, spuse el. Și că va fi o zi perfectă. Ba chiar, înainte să sting lumina, a trebuit să-i mai repet o dată traseul.

Pe măsură ce bărbatul înșira cu lux de amănunte etapele plănuite pe parcursul ultimelor luni, gândurile Lianeii rătăceau în cu totul altă parte, spre centrul aglomerat al orașului, cu cupola lui de sticlă mată, prin care razele soarelui trasau o lumină difuză, total inofensivă, completată de becurile uriașe, alimentate cu energie solară, ale clădirilor administrative. În dreapta era clinica, un colos din beton și sticlă rămas din secolul trecut, coridoarele de un alb strălucitor, aseptice, cu podele gri, dar atât de curate, încât praful de pe pantofii ei stârnea mereu nemulțumirea personalului responsabil de curățenie.

– Liana, tu mă ascuți măcar?

Vanesh o răsucise cu scaunul spre el și se aplecase ca să o privească în ochi. Văzut de aproape, chipul lui arăta așa cum îl știa, ars de soare, cu ten flasc și ridat, în ciuda straturilor generoase de cremă cu factor de protecție solară maxim pe care și le aplica de fiecare dată când ieșea în aer liber. Abordarea lui era, desigur, cea corectă, conform recomandărilor medicale, doar că el rămânea prea mult timp sub șoarele nemilos, fără să îmbrace costumul de protecție. Cică îi stânjenea mișcările când trebuia să se bage în burta unui utilaj, ca să-i verifice componentele. Și, pe lângă asta, niciun mecanic nu purta haine de protecție. Era felul lor de a-și arăta bărbăția. În fond, părinții și bunicii lor, mare parte dintre ei agricultori, nu folosiseră nici măcar cremă de protecție și uite că nu mai muriseră din cauza soarelui.

LRDIS | We know

– Da, sunt aici, spuse ea, conștientă că orice întârziere a răspunsului ar tensiona inutil situația.

– Ce-am zis ultima dată? insistă el, pe un ton ușor răutăcios.

Respirația îi mirosea un pic a alcool, semn că, după ce-și culcase sora mai mică, trecuse pe la camera unde țineau băuturile artizanale păstrate pentru ocazii speciale. Liana bănuia că și ajunul unei excursii putea fi considerat o asemenea ocazie. Nici măcar nu-și mai amintea când simțise ultima dată în nări mirosul înțepător al mării.

– Ăăă, că Pya se așteaptă ca mâine dimineață să o întâmpine o porție de clătite calde, umplute cu dulceață de afine?

Vanesh clătină din cap, dar zâmbi înțelegător.

– Acum trișezi.

Avea, desigur, dreptate. Oricine apucase să schimbe câteva cuvinte cu Pya știa deja că acesta era micul ei dejun preferat, iar frate-său avea grijă să-i satisfacă plăcerea asta în fiecare sâmbătă, ignorând cu ostentație recomandările medicilor, care blamau categoric consumul de glucide ca primă masă a zilei.

– Hai, zi la ce te gândeai.

Liana oftă și, instinctiv, întoarse privirea spre tableta al cărei ecran se stinsese între timp. Apăsă de câteva ori până când aduse în prim-plan fereastra clientului de email, apoi i-o întinse lui Vanesh. Bărbatul nu o luă, ci preferă să se aplece un pic, îmbrățișându-i umerii cu brațul, ca să poată vedea mai bine caracterele mici și înghesuite care constituiau solicitarea de prezentare de urgență la analize și raport. Liana constatase de-a lungul timpului că partenerul ei nu punea niciodată mâna pe tableta ei, de parcă ar fi fost un lucru extrem de murdar, care l-ar fi putut contamina. Sau poate că se obișnuise deja cu veștile neplăcute venite prin email și încerca să se țină cât mai departe de ele, ca și cum distanța fizică ar fi acționat, ca un buton, asupra detașării mentale.

Își retrase brusc brațul de pe umerii ei și își luă o postură bătoasă. Liana strânse tableta la piept, așteptându-l să-și expună concluzia.

– Bine, o să-i zic Pyei că nu mai mergem mâine, spuse Vanesh cu jumătate de gură și se întoarse deja spre ușă, în felul acela ostentativ al lui.

De parcă asta ar fi fost cu adevărat o soluție, să o trezească pe biata fată în miezul nopții, ca să-i frângă, plin de cruzime, visul. Sperața.

Liana trebui să ridice un pic glasul pentru ca bărbatul să se oprească.

– Nu-i cazul. Puteți merge și fără mine.

Vanesh rămase pe loc, dar nu se întoarse s-o privească. Probabil se gândea intens la soluția propusă și căuta, cum îi era obiceiul, ceva prin care să o contrazică.

– Și biletele? Sunt luate prin programul medical. Trebuie să participe și beneficiarul principal ca să fie valabile, nu?

– Am aranjat să plătesc diferența de preț, așa că nu va fi nicio problemă dacă eu nu mai merg.

– Ai aranjat? Vanesh se răsuci spre ea. Cu ce? De unde mai mulți bani, când abia am putut să plătim excursia la preț redus?

Liana puse tableta pe masă și se ridică din fotoliu. Își zări, pentru o fracțiune de secundă, conturul transfigurat al feței în ecranul stins.

– Ți-am zis, am aranjat deja, așa că nu-ți face griji.

Încercă să treacă pe lângă Vanesh și să iasă din cameră înainte ca discuția să degenereze într-o ceartă, dar el o prinse de cot, obligând-o să rămână pe loc. Ochii lui negri păreau să se fi decolorat brusc într-o nuanță brun-roșcată, iar fix deasupra nasului o venă albastrie se umflase, luând forma neregulată a unui fulger.

LEBIS | We know

– Ba îmi fac, că nu ești niciodată aici când trebuie. Mereu ai ceva de făcut pe la nenorocita aia de clinică, de ajungi să lipsești uneori cu lunile. Și acum ne arunci praf în ochi că plătești tu diferența de preț, numai ca să nu-ți reproșez nimic.

Liana strânse din ochi și trase aer în piept.

– Asta este meseria mea, Vanesh. Așa cum tu ești mecanic, iar alții...

– Știi ce, nimeni nu te obligă să faci meseria asta. Ce crezi, că eu am fost mecanic dintotdeauna? Nu, am lucrat pentru misiuni caritabile, eram mai tot timpul plecat, ca tine acum, și, de ce să nu recunosc, îmi plăcea la nebunie. Dar când a murit mama și Pya a rămas singură, a trebuit să mă ocup de ea.

Liana îi atinse ușor umărul, iar faptul că bărbatul nu se feri o încurajă să-și lase liber zâmbetul pe care îl simțea formându-i-se pe buze.

– Și vă aveți unul pe altul. Asta este extraordinar, Van. Tot ce contează, de fapt.

El își trecu mâna prin părul ei și își umflă subtil nările, de parcă ar fi adulmecat o aromă deosebită, un gest pe care femeia îl recunoștea de la începuturile relației lor.

– Avem destul loc și pentru tine, dar trebuie să decizi ce vrei, spuse el, lipindu-și palma de abdomenul ei. Dacă vrei.

– Sigur că vreau, șopti Liana.

Se ridică pe vârfuri, ușurată când buzele lui le atinseră pe ale ei, într-un sărut timid. Scăpase și de data aceasta, deși bănuia că nu va mai putea rezista mult timp atacurilor lui. La un moment dat, bărbatul va spune pe un ton răspicat ceea ce momentan doar îi sugera, că va trebui să aleagă între el și meseria ei, pe care nu o înțelegea.

Vanesh se retrase și își puse mâinile pe umerii ei, într-o atitudine de blândă autoritate.

– Deci, când depunem cererea?

– După ce reveniți din excursie, spuse Liana pe nerăsuflăte.

– După ce revenim, o corectă Vanesh, în timp ce-i ridică bărbia ca să o privească în ochi. Va trebui să renunți la prostia aia de clinică. Uite, o să vorbesc cu Tris, că tot mi-a împuiat capul cu FamilyFirst, unde a urmat soră-sa nu știu ce proceduri de fertilizare fără să aibă nevoie de acorduri de la Ministerul Familiei. Poate îți găsești ceva de lucru acolo, cu experiența ta în domeniul medical, nu cred că o să ai probleme.

– Bine, spuse Liana, mulțumită că însuși Vanesh îi dă ocazia să mai amâne drama. O să vorbesc cu ea.

– Perfect, spuse el, sărutând-o pe frunte. Să vezi ce-o să ne distrăm mâine, abia aștept!

O prinse de mână și o trase spre ușă. Liana rămase locului, cu picioarele ferm lipite de podea. Acum e-acum, își spuse. Momentul de care îi era cel mai teamă se apropia vertiginos și nu era altă soluție pentru ea decât să-l grăbească, să se termine totul mai repede.

– Nu pot veni, ți-am spus.

– Dacă îți faci griji că o să dureze mult până găsești altceva de lucru, atunci...

– Nu-i asta, Van. Pur și simplu nu sunt în poziția de a renunța la contractul pe care-l am cu PharmaCharity. Nu atât timp cât am la ei o datorie cu șapte zerouri și zero perspective de a o acoperi în timpul vieții mele. Sau a copiilor mei, presupunând că mi s-ar permite să-i am.

Vanesh se scutură de mâna ei ca de o cârpă murdară.

– Ce datorie, Liana? Ce tot spui acolo?

– Am, mai bine spus, aveam... Van, inima mea a fost defectă din naștere. O miocardită nenorocită m-a ținut toată copilăria prin spitale, până când s-a agravat atât de tare, încât nu am mai avut altă soluție decât un transplant de cord. Nu știu dacă îți dai seama ce a însemnat asta pentru mine.

LIBRIS | We know

Eram încă un copil și aveam atâtea visuri în cap. Visam, cum visează Pya acum, să-mi sărbătoresc majoratul la malul mării. Mai aveam câteva săptămâni până atunci, când doctorii mi-au spus că, în lipsa unui donator, nu voi mai prinde nicio aniversare. Că viața mea avea să se termine în câteva zile, pe un pat de spital. Sigur, ai mei au făcut tot ce-au putut ca să găsească o soluție, dar nu-și permiteau să plătească sumele exorbitante care li se cereau. Or fi amărăți cei care acceptă să-și sacrifice corpul și viața pentru ca alții să poată trăi, dar se așteaptă ca, în schimb, viitorul întregii lor familii să fie asigurat, și încă pentru mai multe generații. Și poți să-i acuzi că pun un preț atât de mare? Eu, una, nu. Și-ți spun că eram pregătită să mor și să-i las pe ai mei să-mi vândă organele, dar mama s-a încăpățânat să caute ajutor. Până la urmă, le-a răspuns cineva de la PharmaCharity. Mi-au făcut niște evaluări și, în mai puțin de trei zile, o inimă artificială bătea în pieptul meu.

– Doar că asta a venit cu un cost uriaș, spuse Vanesh.

– Pe care ai mei l-au subestimat. Au zis că important este să mă știe sănătoasă și-apoi vor vedea ei cum fac cu plata. Țin minte că i-am auzit comentând în șoaptă niște paragrafe din contract, mama îi zicea lui tata: nu cred că va fi mare chestie dacă nu reușim să achităm costurile intervenției în tranșele agreeate. Liana poate să le doneze niște sânge sau salivă sau chiar și un căcat, dacă asta le trebuie pentru experimentele lor. Da, ar fi neplăcut să facă asta lunar, dar cred că este mai ușor decât să te spetești câte zece ore pe zi lucrând prin vreun birou sau vreun atelier. Tata a fost de acord cu ea, că „materialele biologice” prevăzute în contract nu pot fi decât sânge, salivă sau căcat.

– Dar...

– Tot material biologic sunt și mostrele de piele, de mușchi sau de organe folosite pentru experimente. Ca să nu mai zic

de prețioasele ovule, în cazul femeilor, și de spermă, în cazul bărbaților, pentru...

Vanesh se așază pe scaunul din fața biroului și își apăsă palmele pe obraji.

– E de ajuns, am înțeles. Ce spui tu este...

Scutură din cap și sări în picioare, cu arătătorul întins spre Liana. Scaunul eliberat brusc de greutatea lui se răsuci cu spătarul spre ei.

– Nu pot să cred că m-ai prostit atâția ani!

– Nu te-am prostit. Bine, se grăbi Liana să se corecteze când bărbatul făcu un pas spre ea, te-am lăsat să crezi că lucrez acolo. Dar nu ca să te prostesc, ci pentru că nu am voie să spun ce fac acolo. Contractul...

– Mă piș pe contractul vostru! Bărbatul îi apucă mâna stângă și o trase spre el. Cum își dau seama dacă le spui și altora? Prin chestia asta pe care o ai sub piele? Ia spune, ne aud ce vorbim acum? Ne auziți, bulangiilor? zise el, apropiindu-și de gură încheietura Lianeii. Să-mi su...

– Van, te rog, mă doare.

Bărbatul îi eliberă mâna.

– Și pe mine mă doare minciuna ta. Puteai să-mi fi zis mai devreme. Poate aș fi înțeles.

Liana plecă privirea.

– Nu puteam. Mi-a fost prea rușine că sunt cum sunt. Că am în piept o inimă artificială, iar ca să o păstrez trebuie să... să-mi vând corpul. Nu în sensul clasic al cuvântului, dar tot o formă de vânzare este și asta. Fiecare ovul pe care îl extrag ei din ovarele mele are un preț.

Tăcerea în care se stinse ultimul ei cuvânt o făcu să se înfioare. Posibilul sau, mai curând, imposibilul era ceea ce o făcea să meargă înainte. Relația cu Vanesh, viitorul pe care și-l închipuiseră împreună.

Bărbatul se uită din nou spre ea. Pleoapele lui erau roșii, de parcă s-ar fi luptat cu lacrimile.

LRDIS | We know
books

– Era măcar realizabil? Să avem un copil împreună. Sau m-ai lăsat din nou să sper ca prostul...

Liana încercă să își ascundă dezamăgirea în spatele unui zâmbet. În fond, la ce se așteptase? Ca partenerul ei s-o ia în brațe și s-o pupe, șoptindu-i cât de rău îi pare pentru situația fără ieșire în care se află? În care se află amândoi... Ar fi fost o minciună, o înșelătorie de care niciunul nu avea nevoie.

– Mâine e ziua Pyei, spuse Vanesh, înainte ca ea să apuce să răspundă.

– Știu.

– Chiar vreau să fie perfectă.

Liana îl aprobă cu o mișcare a capului. Și ea își dorea același lucru.

– Aș vrea să nu i-o strici, spuse el. Poți să te duci la ai tăi?

Liana încuviință în tăcere, apoi îi întoarse spatele. Strânse tare, tare din pleoape, ca să facă lacrimile să alunece mai repede pe obraji. Nu-i plăcea senzația pe care i-o dădea toată acumularea aia de apă sărată adunată în colțurile ochilor, întunecându-i vederea. O făcea să se simtă vulnerabilă, dar și o manipuloare nenorocită. Și nu-i plăcea nici ca Vanesh să o vadă astfel, pentru că știa reacția lui: dacă crezi că mă impresionezi așa, nu-ți merge. Asta i-o spunea de obicei Pyei, Lianeii nu apucase să i-o servească, pentru că femeia învățase deja lecția.

– O să vorbesc cu Gav, să-ți aducă lucrurile, spuse Vanesh, înainte ca ea să iasă din cameră.

2

Am o inimă străină. Oscilațiile ei, pe care le zăresc pe monitor urcând și coborând abrupt, într-o succesiune de mișcări aparent regulate, nu-mi spun nimic. Nu spun nimic despre ce simt, doar despre starea mea clinică: dacă există o problemă de funcționare corelată sau nu cu rezultatele altor investigații. Știu

asta pentru că am mai fost aici și am stat pe același scaun, conectată la aceleași aparate, în timp ce, pe dinăuntru, mă luptam cu aceeași teamă de necunoscut. Oare ce va fi de-acum înainte?

Încerc să-mi concentrez atenția la prezent. Stau pe scaunul ăsta cu mâinile pe genunchi, ca un copil cuminte și mă uit peste birou, la celălalt scaun. E gol, prin el văd fereastra uriașă care îmi oferă o perspectivă uluitoare asupra orașului, deși deformată cromatic de sticla cu o multitudine de filtre UV. Domurile...

– Doamnă Keun, ce bucurie că ne revedem! Cum mai merge?

Întrebarea o luă prin surprindere și închise, din reflex, aplicația de înregistrare. Un bărbat subțire, dar cu musculatura bine definită, după felul în care se i așeza pe corp halatul alb, destul de mulat, se uita cu atenție la ea din pragul ușii. Avea ochi mari, cu iriși de un albastru intens, amintind de psihiatrul care o evaluase mai devreme. Probabil aceasta era culoarea anului în materie de iriși artificiali.

– Bine, spuse ea, deloc convinsă că răspunsul, oricare ar fi fost, acesta ar cântări câtuși de puțin la întocmirea evaluării.

Cu ochii într-o tabletă pe care tot butona ceva, doctorul se îndreptă spre fotoliul liber. Când se așează, făcând tapițeria să foșnească ușor, pe ecusonul lui argintiu străluci un nume: dr. Han.

– Poți să fii sinceră, spuse el, fără să o mai privească. Știu că ai ratat o excursie la mare împreună cu familia ca să fii prezentă azi la control. Și mai știu și că ți-a trebuit aproape un an ca să obții un preț pe care să ți-l permiți.

Liana își plecă fruntea, înfrântă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să discute cu un străin despre viața ei, despre prăpastia pe marginea căreia se zbătea, agățată de rădăcina șubredă a unui copac uscat. Știa că avea să cadă, indiferent cât de tare ar striga sau cât s-ar căzni să se agațe cu unghiile

LIBRIS | We know

de malul nisipos. Ceea ce-i rămânea să afle însă era momentul când se va întâmpla asta. Și cât de tare avea să doară.

– Vor mai fi ocazii, spuse, cu jumătate de glas.

Doctorul puse tableta deoparte și își sprijini coatele pe biroul atât de lustruit, încât îi reflecta perfect figura.

– Îmi placii, ești optimistă. Asta o să te ajute mult în viață.

– Ce viață? izbucni Liana, bătându-și pieptul cu palma.

Vi se pare că asta e viață?

Doctorul o privea cu aceeași expresie calmă de mai înainte. Probabil se confrunta tot timpul cu astfel de reacții din partea pacienților ca ea.

– La propriu, chiar. Fără *ea*, astăzi nu ai mai fi aici. Și nicăieri altundeva.

Liana își suflecă mâneca stângă, ca să se uite la pielea brăzdată de vinișoare și cicatrici a încheieturii. Dedesubt, la doar câțiva milimetri de ea, se ascundea minuscula bucată de silicon care îi monitoriza cu strictețe acțiunile și reacțiile.

– Eu mă refeream la calitatea ei, spuse femeia. Nu pot nici măcar să mănânc o porție de clătite cu dulceață fără ca prostia asta de cip să mă pârască. De ce crezi că mi-a luat un an să primesc aprobarea pentru excursie? Pentru că nu mi-ați dat-o voi, de-aia. Ba nu eram în parametrii optimi pentru mișcare în aer liber, ba erau prea multe riscuri pentru sănătatea mea... Nu pot să fac absolut nimic fără ca voi să-mi priviți peste umăr!

– Și cam ce ai vrea tu să faci, Liana? În afară de excursii la mare...

Liana trase aer în piept, dar simți că acesta i se rigidizase, împiedicând-o să respire normal. Era prima dată când cineva de la PharmaCharity părea cât de cât interesat de dorințele ei. Sigur, putea fi și o capcană, dar nu avea cum să fie sigură, dacă nu se apropia ca să o examineze.

– Vreau să-mi întemeiez o familie.